

DESDE 1851
CODORNÍU

Teatre

Coordina **Andreu Gomila**
agomila@timeout.cat

Amb el suport de **Codorníu**

Ha arribat l'hora

Susanna Barranco pensa que ja és 'Massa tard per ser pessimista'. **Maria Junyent** ho consulta amb les paneroles

La Nadia, la protagonista de *Massa tard per ser pessimista*, ha despertat en un galliner devastat. Sola. L'únic ésser viu que l'acompanya és una panerola. Aquesta situació tipus *Mecanoscrit del segon origen* és l'inici d'un viatge vital, d'algú que, tot i la destrucció del seu entorn, ha d'anar cap endavant. "Vivim dins d'una societat tecnòcrata en què les persones ocupen un lloc secundari, i ha arribat el moment d'actuar", sentència Susanna Barranco, autora, directora –juntament amb Cristina Lügstenmann– i actriu d'aquest monòleg que parla, a grans trets, sobre el fet de viure. De la necessitat de descobrir qui som, a banda d'allò que la societat espera de nosaltres. Qui som, i d'on venim. Aquesta presa d'autoconsciència és el que permet a la protagonista de l'obra començar a construir un futur. El moment no ens és aliè: "Per què no aprofitem tota aquesta destrucció que ens envolta per construir alguna cosa millor?", es pregunta la Susanna.

A banda d'autora de teatre i actriu, Susanna Barranco és documentalista (al desembre estrena el seu últim treball a la

Hi ha humans amb menys consciència del món que les gallines.

MARC BAROMIUS

Filmoteca), escriptora i directora de la seva pròpia companyia, la Cia. Susanna Barranco, formada l'any 1999, i que ha presentat diversos projectes a la ciutat. El seu llenguatge és sempre multidisciplinari, i tot allò que pugui servir com a eina d'expressió serà utilitzat per a la causa. "Cada disciplina em serveix per transmetre una emoció, i amb totes juntes, a *Massa tard per ser pessimista* es crea una visió holística del que vull transmetre", ens explica. A l'obra hi ha cos i veu, música i dansa, videoprojeccions.

Però tot i les piruetes formals i líriques, *Massa tard per ser pessimista* conté un missatge que ja es fa evident en el mateix títol, i que és una invitació a actuar, això sí, amb el pas previ de la presa de consciència d'un mateix i del món. "Vivim tan ocupats a fer

allò que els altres esperen que fem, que no sabem qui som. Quan saps qui ets i on estàs, la por marxa", diu la Susanna. I és sense por, que es pot començar a construir nous fonaments. Farta de relacions epidèrmiques amb el món, de mera supervivència, i de posposar responsabilitats eternament, la Susanna posa l'accent sobre el que podem fer "aquí i ara".

Què ens queda al final? "D'esperança, n'hi ha, però també una advertència: aneu amb compte que la destrucció de què parla l'obra ja està passant, i si no fem res, aviat serà massa tard". *Massa tard per ser pessimista*, i per a tota la resta.

MASSA TARD PER SER PESSIMISTA

Nau Ivanow

Del 24 al 27 d'octubre

Brutus Al centre

Flower Fa dies, benvolguts senadors, que aquest il·lustre servidor vostre, poruc, tabolaire i garrepa, parla amb gent que no és del dit món del teatre. I és curiós de veure com el seu optimisme és molt més gran que el de la republiqueta escènica. No respecte als seus negocis, sinó respecte al teatre o, millor dit, al fet teatral. Fins i tot al local.

Flower Mentre el sector es dessagna, per culpa de l'IVA i cert conservadorisme institucional, l'art contemporani torna a mirar al teatre. Per què? Doncs per una cosa que té el teatre i que no posseeix ningú: la centralitat. I què volem dir amb això? Que damunt d'un escenari es pot produir la conjunció de totes les arts, de la literatura a l'art plàstic, del cinema a la música. I no estem parlant d'òpera. Ni de *performance*. Estem parlant de teatre, en la màxima amplitud del concepte.

Flower De fet, un ocell em va dir l'altre dia que se n'està muntant una de grossa al voltant del que és l'autèntic pol cultural de Barcelona, format pel Macba, la Filmoteca de Catalunya i la facultat de Filosofia de la UB. És a dir, tot el que hi ha al voltant de la plaça dels Àngels, al Raval. Sense el Sónar, que enguany s'ha traslladat a la Fira de Barcelona, hi ha espai i ganes d'organitzar una sarau contemporani. I el centre de tot aquest projecte nou no és altre que el teatre, el fet teatral.

Flower Aquests dies, amb Escena Poblenou, el festival SÀLMON i el BarriBrossa a tot drap, hem pogut veure que hi ha una escena local emergent que mira més enllà, que quan pensàvem que no brollaria més creativitat de les entranyes de la nostra ciutat, estàvem equivocats. I que no, no calen diners per crear. Però, però, no val a badar, perquè aquests nois i noies que estan fent la revolució pel seu compte necessiten un aparador gran, i no sempre viuran de l'aire.

–Andreu Gomila